

вишъ. » Деонъ при шова вспана, поклонисе на Сшарца, и благодари му на опеческошо му поученіе.

Смиреніе.

Една дождевна капля падна изъ облака въ морешо, и се смѣси въ неизмѣримошо морско проспранство съ множесство други воды, и удивлена все да пыша сама себе си: «О! гдѣ самъ азъ; Азъ паднахъ въ проспранношо море! Но шо е море! а азъ шо самъ, кояшо несамъ достойна да се смѣсимъ съ него; При все шова ушѣшавамъ се, зашто ако всичкошо море сущесшвува, шо и азъ ако самъ и наймалка опъ всише капли водны, ще сущесшвувамъ, и се надѣемъ да преминемъ хубаво.» Това капо мышлеше и разсмапряваше себе съ презрѣніе, въ шо исто време подхваши я една морска школка, и я сохрани въ себе си. На шворца бѣ угодно, да шая малка капля стане сосъ време прекрасный бисеръ, и да блде нѣкогда любима драгоценность и на самыше Царіе. Зашто она чрезъ своето смиреніе, возвысисе изъ ничшожесшва на первый степенъ блисшашелности
